

Pamětník: Rudolf Vaclík

Zvuk letadel a bombardování

25:50–26:02 „A najednou to prásklo..., a to byly právě dva nálety, který byly v Budějovicích jediný koncem války, už v pětáctyřicátým.“

komentář: Takto prožíval konec druhé světové války tehdy patnáctiletý Ruda Vaclík. České Budějovice, kde bydlel, byly důležitý železniční uzel, na který proto mířilo americké bombardování.

26:25–27:19 „A pak přišel druhý den, to byla neděle a všichni zase do krytu. A já jsem vylez nahoru na chalupu a otevřel jsem vikýř a teď jsem se díval. A teď jsem viděl, jak to padá a bouchá. Taký jsem byl trochu podělanej, ne? A říkal jsem si, že když to bude padat blíž, tak mám přece ještě dost času, abych zavřel vikýř a po tom žebříku slezl dolů.“

komentář: Rudolf Vaclík se narodil 26. března 1930 do chudé rodiny ve Smetanově ulici v Budějovicích. Celý život pracoval jako knihtiskař. Na válku ještě vzpomíná očima školáka, který byl nucen učit se němčinu.

21:52–22:17 „No samozřejmě, že jsme se museli učit německy, jako jsme se potom ještě učili rusky, a protože to byl nepřátelskej stát pro nás, to Německo, protože nás spolkli tenkrát, a tak jsme je neměli rádi, a tak jsme se učili neradi.“

komentář: Kromě zmíněného bombardování prožila ovšem rodina Rudy Vaclíka válečný čas poměrně v poklidu.

23:03–23:26 „Za války jsme neměli žádný problémy, no tak byli jsme hodný, neměli jsme žádnéj odboj. Protože to šlo těžko. Všude byly nalepený plakáty, že když budeš zlobit, tak půjdeš do koncentráku.“

komentář: Ve volném čase se Ruda vášnivě věnoval sportu. Poté, co kvůli problémům se zrakem musel zanechat plachtění, učarovalo mu horolezectví. Má na kontě dokonce i několik prvovýstupů.

17:12–17:28 „A tak jsem chvíličku plakal, měl jsem co dělat, a pak naštěstí jsem vzal za hory. A u toho jsem zůstal pětatřicet let. A ještě mám to štěstí, že jsem teda živej a zdravěj. Tři kamenný laviny mě minuly. Ty sněhový, na těch jsme se vozili.“

písnička: Ivan Mládek – Prachovské skály

46:00–46:11 „My jsme se dostali k Písečákům. Oni už to uměli, už to dělali asi pět let. My jsme se napojili a tady jsme udělali horolezeckej oddíl.“

komentář: Do sportu v těch letech politika příliš nezasahovala. Cestování bylo sice pro českobudějovické horolezce dost omezené, dokázali se ale spokojit s tím, co bylo tady.

37:10–37:22 „Protože to bylo v tom socialismu, tak jsme se nedostali do těch Alp, tak pětatřicet let do Tater. Tak já znám Tatro úplně nazpaměť.“

komentář: V roce 1956 byl Rudolf Vaclík zadržen s fotoaparátem v ruce poblíž Aše, načež byl podroben několika výslechům. Jako podezřelý z pokusu o překročení státní hranice strávil pár dní ve vazbě, pro nedostatek důkazů byl však brzy propuštěn.

komentář: A co radí pan Vaclík mladým lidem?

1:55:16–1:55:22 „A hlavně ten šport. Do toho sportu se dejte. To vás zachrání.“